

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

11 december 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het weren van schadelijke stoffen uit de type-bestekken voor overheidsopdrachten
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de impact van de vigerende milieuwetgeving op de KMO's en de kritiek terzake van het NCMV
Met redenen omklede motie

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Donderdag 11 december 1997

VOORZITTER : De heer Dirk Van Mechelen

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.28 uur.*

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, tot mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het weren van schadelijke stoffen uit de type-bestekken voor overheidsopdrachten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwé tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, tot mevrouw Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, tot de heer Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over het weren van schadelijke stoffen uit de type-bestekken voor overheidsopdrachten.

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie gaat over het weren van schadelijke stoffen, meer in het bijzonder oplosmiddelhoudende producten, uit de typebestekken voor overheidsopdrachten. Veiligheid en gezondheid op de arbeidsplaats zijn weliswaar een federale aangelegenheid, maar het Vlaamse niveau kan op een aantal punten een heel belangrijke rol spelen. Ik denk dan in de eerste plaats aan preventie. De Vlaamse Gemeenschap kan daarin meer dan een steentje bijdragen. In een aantal typebestekken worden bijvoorbeeld bepaalde soorten verf voorgeschreven die door de over-

heid en aanverwante bedrijven worden gebruikt. We moeten de schadelijkheid van die verven onderzoeken, en de producten zo nodig weren. Dat is de doelstelling van deze interpellatie.

Vlaanderen kan ook een rol spelen op het vlak van opleiding en vorming. Dat is trouwens uw bevoegdheid, mijnheer de minister. Zowel de Europese als de nationale wetgever laten aanvoelen dat opleiding en vorming sleutelwoorden zijn bij de uitbouw van een preventiebeleid. Ik pleit ervoor dat er bij opleidingen van leerlingen, werknemers en werzoekenden voldoende aandacht wordt besteed aan preventiemaatregelen.

Overeenkomstig de wet op de overheidsopdrachten besteedt het Vlaams Gewest jaarlijks miljarden aan opdrachten voor openbare werken, infrastructuur, waterwegen, sociale woningen, serviceflats en homes. Vaak worden die opdrachten toegelikt op basis van deze typebestekken. Oplosmiddelen worden onder meer gebruikt in verven en lakken, in de metaalindustrie, in de timmer- en meubelindustrie, in de woningbouw, in bouwmaterialen en bij openbare werken. Al deze industrieën verwijzen naar die type-bestekken. Er is dus duidelijk een probleem.

De Stichting Technologie Vlaanderen heeft in augustus 1995 een technische nota, namelijk de Materiaalstudie Verf, gepubliceerd over risicopreventie bij nieuwe materialen in de bouwsector. In dat onderzoek worden een aantal concrete problemen bij het gebruik van bepaalde verven besproken. Onder impuls van de ACV-studiedienst Hout en Bouw heeft men een enquête gehouden bij ververs. Daaruit blijkt dat de helft van de ververs gezondheidsproblemen heeft. Daarnaast kwam ook een preventieprobleem aan het licht. De meeste ververs vinden de informatie over het product waarmee ze werken op het etiket, terwijl slechts 25 percent aanvullende informatie krijgt van zijn werkgever of bedrijfsarts. Hoewel de werkgever

Decaluwé

wettelijk verplicht is zijn werknemers te beschermen door ze bijvoorbeeld aangepaste werkkleding, maskers en veiligheidsschoenen te geven, doet hij dit meestal niet. Een vierde van de ververs kan zelfs geen gebruik maken van elementaire sanitaire voorzieningen zoals toilet en wasplaats. Drie vierden wassen hun handen met een oplosmiddel. Ik wil met deze cijfers enkel aantonen dat er nog veel kan worden verbeterd inzake preventie en opleiding.

Preventie kan ook heel wat leed voorkomen. Onlangs heb ik in een onderzoek gelezen dat er een duidelijk verband bestaat tussen het gebruik van schadelijke oplosmiddelen en OPS. OPS, de afkorting van organisch psychosyndroom, is een verzamelnaam voor een aantal psychische stoornissen. Er zijn op dat vlak heel wat problemen. Naar aanleiding van acties hebben een aantal mensen in Vlaanderen over OPS getuigd, maar we beschikken niet over specifieke cijfers voor Vlaanderen. We moeten dan ook naar Nederland verwijzen. Daar lijden ongeveer 2.500 mensen aan OPS. De preventie kan in elk geval sterk worden verbeterd door het probleem bij de bron aan te pakken en oplosmiddelhoudende producten te weren. Er zijn immers minder gevaarlijke alternatieven, zoals waterdrogende en high-solid verven. De overheid kan het gebruik van die minder schadelijke producten in een aantal typebestekken voor overheidsopdrachten opleggen.

Mijnheer de minister, we kunnen misschien het voorbeeld van Nederland volgen. Staatssecretaris de Grave laat op dit ogenblik immers de mogelijkheid onderzoeken om bepaalde oplosmiddelen te vervangen. In sommige gevallen is de vervanging zelfs al verplicht. We moeten eens nagaan in welke mate dat ook in Vlaanderen mogelijk is. De bedoeling is de oplosmiddelhoudende producten op basis van xyleen en toluen te weren.

Ik wil u een aantal concrete vragen stellen. Ik had die vragen wel evengoed kunnen stellen aan uw collega's die ook verantwoordelijk zijn voor talrijke overheidsaanbestedingen op basis van deze typebestekken. Ten eerste, in welke mate zijn de conclusies van de nota van de Stichting Technologie Vlaanderen al in het beleid geïmplementeerd? Ten tweede, in welke mate hebben de ministers de typebestekken die de overheid en aanverwante bedrijven uitschrijven, geëvalueerd? De schadelijke stoffen moeten immers door minder gevaarlijke alternatieven worden vervangen.

Ten derde, in welke mate kan het toezicht op de producenten en de werkgevers op Vlaams niveau worden georganiseerd? In welke mate kan men overleg plegen met het federale niveau om tot afspraken te komen over het toezicht op onder meer de arbeidsgeneeskunde? We bevinden ons immers in een grijze zone. Een groot aantal punten behoort zelfs tot de federale bevoegdheden.

Mijn vierde vraag gaat over opleiding. Bent u bereid de preventie aan te kaarten bij bijvoorbeeld de VDAB en andere opleidingscentra waarvoor u bevoegd bent? Op die manier krijgen werknemers de reflex om die problematiek na hun aanstelling in hun bedrijf of sector aan te kaarten.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Mijnheer de voorzitter, dit is een gefundeerde interpellatie over een probleem dat ons bekend is, maar ook moeilijk ligt, aangezien er diverse ministers bij zijn betrokken. De bevoegdheden situeren zich zowel op federaal als op regionaal vlak.

Het levert juridisch geen enkel probleem op dat men in bestekken producten zo omschrijft dat men de niet-gewenste samenstellingen uitsluit. Men kan echter geen namen noemen in een bestek, maar alleen omschrijvingen opnemen. Bij de evaluatie van de aanwezigheid van schadelijke producten in bestekken die de overheid en de overheidsbedrijven uitschrijven, kunnen we een aantal voorschriften opnemen. Zo kunnen we indirect bepaalde producten weren, door uitdrukkelijk te bepalen wat met het oog op de gezondheidsrisico's niet in de samenstelling mag voorkomen.

De gebouwen vallen onder de bevoegdheid van minister Demeester. Ze zegt dat voor de gebouwen in eigendom van de Vlaamse Gemeenschap, er in 80 percent van de bijzondere bestekken al wordt geëist te werken volgens de Materiaalstudie Verf. Er moet worden gewerkt met watergedragen verfproducten, die nochtans 25 percent duurder zijn om aan te brengen. Die extra kosten staan diametraal tegenover andere objectieven, maar lonen de moeite. Eenzelfde visie hebben we gehanteerd met betrekking tot de natuureducatieve centra, wat aansluit bij het sensibiliserende aspect dat u vermeldt. Ook bij de bouw van de natuureducatieve centra worden dus de typebestekken van de Dienst Gebouwen gebruikt. Zo geven we het goede voorbeeld. Aminimal werkt inmiddels aan een vademecum voor milieuhygiëne, dat aanwijzingen bevat voor milieuvriendelijke bestekken. Zo kunnen in

Kelchtermans

de typebestekken een aantal bepalingen in die zin worden opgenomen.

Uw suggestie om te situatie in Nederland, waar al heel wat studiewerk is geleverd en ervaring is opgebouwd, te vergelijken met de onze, is nuttig. Ik zal contact opnemen met het Nederlandse departement voor Leefmilieu.

We hebben een aantal informatieve gegevens gekregen van Aquafin, een bedrijf dat rechtstreeks onder onze verantwoordelijkheid valt. Conform het voorgaande blijkt uit deze gegevens dat bij de laatste herziening van de aanvullingen aan de typebestekken het gebruik van milieuvriendelijke systemen wordt aangemoedigd. Zo worden verfsystemen op basis van steenkoolteerpek of chloorrubber uit de aanvullende bestekbepalingen geweerd. In plaats daarvan werd in high-built epoxyharssysteemverven met een laag gehalte aan solventen voorzien. Als eindafwerkingen worden lakverven op basis van high-built poly-urethaanharssystemen voorgeschreven, eveneens met een laag gehalte aan solventen. Het toezicht op het gebruik van de in de typebestekken voorgeschreven verfsoorten hoort toe aan elke bouwheer, vermits hij het typebestek aanvaardt en verantwoordelijk is voor de uitvoering ervan.

U hebt een aantal suggesties gedaan waar ik graag op inga, mijnheer Decaluwé. Ik zal hierover overleg plegen met de minister die verantwoordelijk is voor het VIZO, waar nogal wat beroepsopleidingen worden gegeven vanuit de zelfstandige sector, en voor het opleidingscircuit van de VDAB en van derden. Aan de hand van het nog te voltooien vademecum, maar ook daarvoor al, zullen we instructies geven voor het opleidingspakket over preventie. Deze sensibilisering kan ook plaatsvinden binnen de landbouwvorming, want het gebruik van verfproducten is ook hier aan de orde.

In de relatie met het federale niveau zijn er een aantal raakpunten. Wil men producten weren, dan moet men de producten zelf aanpakken. Hier belanden we in de moeilijke discussie van de productnorm, die via de staatssecretaris voor Leefmilieu moet worden gevoerd. Dit wordt dan ook terecht op de interministeriële conferentie Leefmilieu aangekaart.

Op mijn rondschrijven naar aanleiding van uw interpellatie, heb ik geen antwoord gekregen van de minister van Openbare Werken, maar ik weet dat dat departement in dezelfde discussie over

bestekken is verwickeld. Aan dat probleem wordt bijvoorbeeld aandacht besteed in verband met de wegenverf. Het project bevindt zich in een experimentele fase. De Administratie Wegen en Verkeer heeft een verslag bezorgd aan minister Baldewijns. Ik zal vragen om u dit te laten bezorgen.

Bij de typebestekken voor kerken en monumenten is het volgens het betrokken diensthoofd niet zo evident om al deze bepalingen te volgen. Dat heeft te maken met de specifieke aard van de ondergrond, die bij monumenten vaak de keuze van het verfproduct bepaalt. Sommige producten moet men om die reden nu eenmaal aanvaarden.

Minister Demeester heeft me in het kort geantwoord dat ze ten volle akkoord is om de typebestekken die de overheid en de overheidsbedrijven uitschrijven, te evalueren in die zin dat er specifieke verbodsbepalingen voor bepaalde schadelijke producten moeten worden opgenomen.

Tot slot kan ik zeggen we via het vademecum voor milieuhygiëne een positieve instelling te kennen geven. Dat geldt zeker voor het departement Leefmilieu. De verschillende departementen hebben allemaal hun intentie verwoord. De meeste zijn hun bestekken aan het aanpassen of hebben dat al gedaan. De praktijk wijst uit dat dit in 80 percent van de gevallen reeds gebeurt. In sommige specifieke omstandigheden moet men echter voorrang geven aan de kwaliteit. Gezondheidsrisico's komen dan op de tweede plaats.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ik dank de minister voor het uitgebreide en zeer bevredigende antwoord. Omdat er nog geen duidelijk antwoord is van de minister van Openbare Werken, zullen we deze interpellatie nog extra ondersteunen met een met redenen omklede motie. Daarmee kan het parlement een duidelijk signaal geven. Dit departement is een van de grote uitbesteders op dit vlak. Dus moet het zeker ook de aandacht op de gezondheid vestigen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Decaluwé werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Voorzitter

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de impact van de vigerende milieuwetgeving op de KMO's en de kritiek terzake van het NCMV

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de impact van de vigerende milieuwetgeving op de KMO's en de kritiek terzake van het NCMV.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik wil in deze interpellatie de aandacht vestigen op de kritiek van het NCMV op de milieuwetgeving op de KMO's. Ik wil hier overigens benadrukken dat die kritiek niet enkel van het NCMV komt. Verschillende andere organisaties hebben een gelijkaardige kritiek. Ook veel wetenschappers die de economie van ons land bestuderen, zeggen hetzelfde.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, enkele maanden geleden hield ik een interpellatie tot de minister van Economie, om hem erop te wijzen dat de zware fiscale en parafiscale lasten een ernstige belemmering vormen voor de economische heropleving en voor het herstel van de tewerkstelling. Ik wees vooral op de noodzaak om de lasten die op onze KMO's drukken, te verlichten. Ik had het toen over de lasten die voortvloeien uit het besluit van 13 november 1995 houdende de oprichting van het Vlaams Fonds voor de Promotie van de Producten van de Landbouw, Tuinbouw en Zeevisserij, de VLAM. Een groot aantal kleinhandelaars worden verplicht om een bijdrage ter financiering van de werking van dat fonds te betalen. Dit promotiefonds is inmiddels een VZW geworden. Ik verwees toen ook naar de verplichte aanwerving voor de meeste klasse-1-bedrijven van een milieucoördinator vanaf 4 juli 1996. In zijn antwoord lichtte minister Van Rompuy een aantal maatregelen toe die ten gunste van de KMO's werden getroffen. Voor een antwoord over de milieucoördinatoren verwees hij naar de minister van Leefmilieu. De minister van Economie deelde verder mee dat organisaties zoals het

VEV positief oordeelden over de begroting. We zouden daaruit moeten besluiten dat ze het eens zijn met het beleid van de Vlaamse regering.

In het licht van recente verklaringen van woordvoerders van die organisaties lijkt die conclusie van de minister van Economie wel erg voorbarig. Het NCMV heeft tijdens zijn congres van 19 oktober bijzonder veel aandacht besteed aan de impact van de vigerende milieuwetgeving op de KMO's. Voorzitter Peeters wond er geen doekjes om. Ik wil hem hier dan ook citeren. 'De milieuvergunning voor KMO's moet afgeschaft worden. Meer dan 90 procent van de kleine en middelgrote ondernemingen is weinig of niet milieuvriendelijk. Alleen voor bedrijven met specifieke milieuproblemen zouden nog milieuvoorwaarden moeten opgelegd worden.' Deze uitspraak kon op grote instemming van de congresgangers rekenen. Afgaande op de persberichten waren er duizenden mensen op dat congres aanwezig. Dat wijst er toch op dat deze organisatie belangrijk is.

De huidige milieuwetgeving werd er bestempeld als 'niet afgestemd op de normen van de kleine en middelgrote ondernemingen'. Voorzitter Peeters kwam in zijn slottoespraak op dit thema terug. Ik citeer hem opnieuw : 'de totaal onnuttige milieucoördinator kost een klein bedrijf gemiddeld 300.000 frank per jaar, en is arbeidsvernietigend.' Zijn oordeel over de Vlaamse overheid klonk nog scherper. Het was een dolksteek voor alle Vlaamse ministers : 'zij laten nog liever schapen grazen op het binnenplein van een bedrijf in plaats van een vergunning af te leveren voor verbouwwerken waardoor het bedrijf verder kan uitbreiden.'

Ik ben het eens met de voorzitter van het NCMV dat er duidelijk iets fout loopt in Vlaanderen. Deze staat trouwens niet alleen met dat standpunt. Ook voorzitter Van de Gehuchte van het LVZ komt in de laatste uitgave van Het Sociaal Verweer tot dezelfde conclusie. Een dergelijke veroordeling van een bewindsploeg hebben we zelden of nooit gehoord uit de mond van de voorzitter van het NCMV, dat toch een bevriende organisatie is. Dat zou de hele Vlaamse regering moeten aanzetten tot een ernstig gewetensonderzoek.

Ik veronderstel dat ook het ACV geïnteresseerd is in de tewerkstelling bij de kleine en middelgrote ondernemingen. Het zou me dus niet verwonderen als men binnen het ACV iets gelijkaardigs denkt, maar dat misschien minder luid zegt. Dat laatste komt dan nog wel.

Vermeiren

Op het ogenblik dat de Vlaamse regering de tewerkstelling als topprioriteit uitroept, worden maatregelen genomen die deze tewerkstelling ten gronde richten. Het VIZO, het Vlaams Instituut voor Zelfstandig Ondernemen, deelt ten volle het standpunt van de NCMV-voorzitter. Het aantal KMO's dat ten gevolge van het milieudecreet verliezen lijdt, stijgt onrustbarend, door de bijkomende impact van het decreet Bedrijfsinterne Milieuzorg. In de sector van de brandstof distributie zouden bijkomend 19 procent van de bedrijven in moeilijkheden komen. Ook de veevoederindustrie en de drukkerijen worden niet gespaard. Vooral de eenmanszaken en bedrijven met slechts enkele werknemers worden in de tang genomen door de verplichte aanstelling van een milieucoördinator. Het argument dat deze milieucoördinator best iemand kan zijn uit het bedrijf zelf, houdt geen steek. Iemand die met deze opdracht wordt belast, zal zich vertrouwd moeten maken met de wetgeving. Hij of zij zal geen nuttige activiteit voor het bedrijf kunnen verrichten tijdens de werkuren dat hij deze wetgeving doorneemt of dat hij deze opdracht uitvoert.

Wie meent dat deze opdracht een sinecure is, neemt best kennis van de taken van deze milieucoördinator. Ik wil u niet vervelen met een opsomming van zijn taken. Het zijn er maar liefst dertien. Ik vermeld er enkele: melding van de afvalstoffen, aangifte van de heffing van afvalwater, bijhouden van de grondwaterstatistiek, opmaken van het milieujaarverslag, emissie- en immissiemetingen, periodiek nazicht van de brandstoftanks, toezicht houden op vergunningsvoorwaarden, en optreden als gesprekspartner van de verschillende overheidsinstanties die bevoegd zijn voor milieuaangelegenheden. Kortom, het is een voltijdse job, of een job die niet kan worden gecombineerd met een andere taak die concentratie vereist.

Het wekt dus geen verwondering dat op dit congres de deelnemers hun gal spuwden over de – aldus de congresgangers – 'aanhoudende diarree aan verordeningen'. Daarbij hadden zij het vooral gemunt op de milieuwetgeving.

Voorbeelden van de negatieve impact van deze milieuwetgeving liggen voor het rapen. Bedrijven ontvluchten Vlaamse steden. In sommige gevallen verkiezen zij zich te vestigen over de taalgrens. Ik heb hier een artikel bij me over een Gentse patissier, die 25 mensen in dienst heeft. Hij vertelt dat hij verhuisde van Gent naar Ath, en binnen een tijdsbestek van veertien dagen alle nodige vergun-

ningen en zelfs subsidies bekwam. Zijn investering van 125 miljoen frank had hij liever in Gent gerealiseerd, maar in Wallonië worden de zaken beter aangepakt. Dit is geen eenzijdige vaststelling. Ik kan u zo tientallen voorbeelden geven.

Jaren geleden reeds heb ik geïnterpelleerd over de problematiek van de delokalisatie. Ondertussen is deze delokalisatie een feit geworden. Ik wil het daar vandaag niet over hebben, want die problematiek behoort niet tot uw bevoegdheid. Maar het gaat niet enkel om de milieuwetgeving. Ook de ruimtelijke ordening en de enorme papierberg waarmee mensen worden geconfronteerd bij het aanvragen van vergunningen, hebben negatieve gevolgen.

Laten we het eens even over Brussel hebben. Het is nog positief dat dit alles ten goede komt van de bevolking van het hoofdstedelijk gebied, Wallonië en het noorden van Frankrijk. Die mensen kunnen natuurlijk best een steuntje gebruiken. Maar we moeten er wel voor durven uitkomen dat we het onze mensen moeilijker maken om het de concurrenten makkelijker te maken.

Zoals ik al zei, liggen voorbeelden van de negatieve impact van deze milieuwetgeving dus voor het rapen. Velen vestigen zich in Wallonië of in Noord-Frankrijk, op een aantal kilometers van de taalgrens. Ze worden daar met open armen ontvangen. Ze kunnen terecht bij één enkele instantie die hen wegwijs maakt in alle reglementen en wetten. Ze zijn niet verplicht om her en der allerlei vergunningen aan te vragen.

We kennen deze problematiek voldoende. De voorzitter van de CVP-fractie heeft dit trouwens extra onderstreept na de verklaring van minister-president Van den Brande. We denken hier ook aan de brandweer en in het bijzonder aan de milieuvergunningen.

In Vlaanderen moeten de KMO's bovendien vaststellen dat de diverse diensten elkaar tegenspreken of een uiteenlopende interpretatie geven van de wettelijke en reglementerende teksten. Brussel staat open voor Vlaamse bedrijven die het niet meer zien zitten in Vlaanderen. Het laatste voorbeeld is het bedrijf Benckiser, dat gevestigd is in de gebouwen van Ca-va-seul in Vilvoorde. Nauwelijks enkele dagen nadat de beslissing tot sluiting werd genomen, werd de directie aangesproken door het Brussels Gewest en kreeg het een terrein aangeboden op een drietal kilometer daarvandaan.

Vermeiren

We willen niet ontkennen dat de vrijwaring van het milieu belangrijk is. In vele gevallen worden echter spijkers op laag water gezocht, wat niet bevorderlijk is voor de goede en normale werking van onze bedrijven, en nog minder voor de tewerkstelling in de KMO's die toch de ruggengraat van onze economie vormen.

We moeten ons bezinnen vooraleer het echt te laat is. Onze economie dreigt onder de voet te worden gelopen door een overdreven staatsinmenging en bureaucratie. Het zal wellicht moed vergen om een echt dynamisch beleid te voeren dat niet langer arbeidsvernietigend is, en dat de ondernemingszin van onze Vlaamse bedrijfsleiders beloont en niet fnuikt of verstikt in de 'reglementitis'.

Men is inderdaad de verkeerde weg opgegaan. Mijnheer de minister, zult u reageren op de kritiek van het NCMV of laat u die over u heen gaan? Bent u bereid tot een andere aanpak die de doelstellingen van de Vlaamse regering inzake tewerkstelling helpt te verwezenlijken? Een groot aantal Vlaamse bedrijven wil weten waar ze staan. Ze willen weten of hun inspanningen om voor meer jobs te zorgen, de moeite lonen.

De federale minister kan dan wel luid verkondigen dat België voor buitenlandse investeerders aantrekkelijk blijft. Het tegendeel is echter waar. Ik verwijs naar verschillende interpellaties die ik heb gericht tot andere bevoegde ministers, onder meer tot minister-president Van den Brande.

Ik wil ook verwijzen naar een wetenschappelijk onderbouwd onderzoek van het VEV. Dat onderzoek heeft uitgewezen dat vele multinationals worden afgeschrikt: ze mijden Vlaanderen omdat de Europese normen hier strenger worden toegepast dan bijvoorbeeld in Nederland, Duitsland, Wallonië of het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Repressiviteit is een ander kenmerk van het milieubeleid dat opduikt in het VEV-rapport. Deze beoordeling door de Vlaamse patroonsorganisatie moet ons tot nadenken stemmen.

Mijnheer de minister, ik wil u met mijn interpellatie het leven niet moeilijk maken. Voor de oppositie is het gemakkelijk om organisaties als het NCMV of het VEV te citeren. Ik onderstreep duidelijk dat mijn fractie het milieubeleid wil ondersteunen. Tegelijkertijd menen we echter de aandacht te moeten vestigen op eventuele heksenjachten en de nefaste gevolgen daarvan voor het bedrijfsleven. Het bedrijfsleven, de KMO's, en de

kleine middenstanders stellen het echt niet goed. Ik denk dat iedereen er inmiddels van overtuigd is dat zij een belangrijke rol hebben gespeeld in de werkloosheidsproblematiek en dat zij die rol kunnen blijven spelen.

Gisteren nog heb ik de visie gehoord van de minister van Tewerkstelling. Het komt er eigenlijk op neer dat we moeten zoeken naar oplossingen en middelen voor diegenen die nog steeds uit de boot vallen. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat het geloof in de mensen en in het initiatief dat bij de Vlamingen zit ingebakken, belangrijker is dan alle eventuele oplossingen die men in Denemarken of andere landen denkt te vinden. We moeten hen in ons toezicht op het milieu het leven niet zuur maken.

Ik geloof dat u als bevoegde minister initiatieven zult nemen om, waar nodig, zo snel mogelijk de nodige beslissingen te nemen. Deze vorm van vertrouwen is gebaseerd op logica. Ik kan me moeilijk voorstellen dat de regering inzake de tewerkstellingspolitiek niet een bepaalde logica zou volgen.

De voorzitter : De heer Desmet heeft het woord.

De heer Peter Desmet : Ik begrijp dat bij de zelfstandigen ongenoegen bestaat over de reglementitis in Vlaanderen. Ik ben het er echter niet mee eens dat men daar met slogans op reageert. Op een congres is dit natuurlijk nog gemakkelijker. Daar krijgt men met bepaalde slogans het publiek vanzelf op de hand, en oogst men tegelijk de nodige weerklank in de pers. De problemen die zich voordoen, moeten we echter zonder die slogans analyseren en oplossen. Ik wil de zelfstandigen met problemen graag helpen. De vraag is alleen of er wel echt problemen zijn en hoe we die dan moeten aanpakken.

Hier wordt warm en koud geblazen. Aan de ene kant heeft men het over reglementitis, Vlarem, milieu en ruimtelijke ordening. Kleine ondernemingen, eenpersoonsvennootschappen en zelfstandigen vragen zich af waarom ze aan de milieureglementering moeten voldoen als hun activiteiten geen impact hebben op het milieu. Voor hen mag alles worden afgeschaft. Aan de andere kant poneert men onmiddellijk dat de zorg voor het milieu een noodzaak blijft voor elke onderneming. Maar men heeft altijd problemen met de reglementen die daartoe worden uitgewerkt. U maakt er een amalgaam van, mijnheer Vermeiren. U zegt bijvoorbeeld dat de milieucoördinator een probleem vormt. Maar de bedrijven die een milieucoördinator moeten aanstellen, vormen een minderheid in

Desmet

de groep bedrijven die in Vlarem zijn opgenomen. Hoeveel bedrijven hebben echt problemen met de aanstelling van een milieuoördinator? Zij dat er tienduizend, duizend of honderd? Ik zou daar graag eens cijfers over zien.

Hetzelfde wordt gezegd over Vlarem. Die reglementering zou bijzonder ingewikkeld zijn, maar ik zou toch wel eens willen weten hoeveel kleine ondernemingen en zelfstandigen er echt fundamentele problemen mee hebben. Toegegeven, er komt nogal wat papierwerk aan te pas, maar echt grote problemen met de milieuvergunningen ondervinden ze niet.

Ik lees ook dat in Vlarem concrete termijnen worden vastgelegd. Zo moeten gemeente en provincie binnen vier of vijf maanden beslissen. Ook bij beroep is er een termijn van vier maanden. U kunt dan opwerpen dat acht maanden veel te lang is, maar is dat wel zo?

De heer Francis Vermeiren : Ja, want ondertussen gaat uw bedrijf stuk.

De heer Peter Desmet : Ik ben bereid hierover een discussie aan te gaan met het NCMV of met om het even wie. Wat betekenen die acht maanden als daar een vergunning voor twintig jaar van afhangt? Daar moet men toch ook rekening mee houden.

U hebt het over een diarreë van verordeningen en reglementen. Maar wekt de milieu- en meer bepaald de Vlarem-reglementering wel zo een grote wrevel? Ik heb de indruk dat dit probleem voor veel bedrijven van een ondergeschikte orde is. Als de bedrijven problemen hebben, dan hebben die eerder met ruimtelijke ordening te maken, met het niet krijgen van bouwvergunningen. En wie geen bouwvergunning krijgt, mag ook de milieuvergunning vergeten.

Ik ben het ook niet eens met uw vergelijking met Wallonië. In de Waalse pers is te lezen dat deze reglementering aan de andere kant van de taalgrens ook heel ingewikkeld en met een enorme papierwinkel verloopt, zij het dan via één loket. De klachten luiden er ongeveer hetzelfde als hier. Op het vlak van ruimtelijke ordening liggen de zaken daar wel veel gemakkelijker. De gemeente Ath, in Henegouwen, heeft miljarden gekregen van de Europese Unie, en weet bijna niet wat ermee aan te vangen.

Het is maar al te gemakkelijk op een braakliggend industrieterrein een bedrijf op te starten. Indien uw Gentse bakker in zijn regio een lap industrieterrein had kunnen kopen, dan had hij binnen vier maanden ook een milieuvergunning gekregen.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer Desmet, het spijt met dat ik het zo brutaal moet uitdrukken, maar ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat u echt wereldvreemd bent. U hebt op dit vlak geen enkele ervaring.

De heer Peter Desmet : Mijnheer Vermeiren, misschien kom ik wel uit een andere wereld dan u. Uw bewering dat ik wereldvreemd en van niets op de hoogte ben, is een platitude. Ik ben trouwens verkozen door mensen die zeker niet wereldvreemd zijn en die van mij hetzelfde aannemen. Ik sta dagelijks in de praktijk van milieuvergunningen en ruimtelijke ordening. Ik weet dus maar al te goed waarover ik spreek. Laten we het hier dus inhoudelijk houden en ons niet verlagen tot slogantaal.

U zegt dat 90 percent van de ondernemingen nagevoel geen milieu-impact hebben.

De heer Francis Vermeiren : Het NCMV zegt dat.

De heer Peter Desmet : In de vrije tribune van de heer Peeters in de Financieel Economische Tijd lees ik iets anders. Op het congres drukt hij zich natuurlijk ongenueanceerd uit en oogst hij daar veel applaus mee. In zijn vrije tribune schrijft hij echter dat hij het enkel over de geringe milieu-impact van 90 percent van de Nederlandse kleine zelfstandige ondernemingen heeft. Hij citeert dus duidelijk Nederlandse cijfers en acht het wenselijk om in Vlaanderen een gelijksoortig onderzoek uit te voeren. Ook ik ben op dat vlak vragende partij, vooral omdat Nederland een andere reglementering en wetgeving heeft.

Ik hoop dat niemand mij verkeerd begrijpt. Ik ben helemaal niet tegen zelfstandigen en kleine ondernemingen. Met mijn bedenkingen wil ik alleen de slogantaal bekritisieren, want daar heb ik het bijzonder moeilijk mee. Ik ben bereid bedrijven en sectoren te helpen bij hun problemen, maar dan moeten ze eerst met een concreet dossier voor de dag komen en mogen ze niet zomaar in het wilde weg om zich heen slaan. Ik heb de indruk dat uw interpellatie juist dat doet, mijnheer Vermeiren.

Laat ons dus het problemen aanpakken als het zich manifesteert.

De voorzitter : Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : De impact van de milieuwetgeving is inderdaad anders op kleine bedrijven dan op grote ondernemingen. De milieucoördinator is bijvoorbeeld gebonden aan een milieuvergunning klasse I, waarvan ook een aantal kleinere bedrijven afhankelijk zijn. Het gaat dan echter enkel om de weinige bedrijven met ernstige milieurisico's. In het algemeen krijgen vooral de grote bedrijven met deze vergunning te maken.

Een aantal antwoorden kwamen reeds naar voren in de spontane repliek van de heer Desmet. Ik wens de heer Vermeiren hier toch ook te wijzen op de contradictie die de discussie vaak inhoudt. We kennen allemaal wel de techniek om een hele groep met twee of drie oneliners naar de hand te zetten. Wie bijvoorbeeld op een landbouwcongres zegt dat het MAP waardeloos is, dat die regels moeten worden afgeschaft en dat men terug de vrijheid van landbouwbedrijven moet invoeren, oogst daar natuurlijk applaus.

De heer Francis Vermeiren : Ik verwijs naar wat minister Van Rompuy heeft gezegd.

Minister Theo Kelchtermans : Als men op een ACV- of ABVV-congres pleit voor een dertigurenweek met behoud van loon, dan zal men daar ook veel succes oogsten. De congres toespraak waarin NCMV-voorzitter Peeters verklaarde dat de KMO's buiten Vlaamse landen moeten worden gesitueerd, past in dezelfde logica. Men mag bijgevolg de bewijsvoering niet baseren op het applaus dat hij daar heeft geoogst. Het actieplan 'Voor en door ondernemers' dat het NCMV naar aanleiding van het congres heeft uitgegeven, klinkt ook al heel wat genuanceerder. Er zijn trouwens onmiddellijk contacten geweest tussen het kabinet en de verantwoordelijke organisatie. In dezelfde relativerende bewoordingen is er duidelijkheid ontstaan over de uitspraak van de secretaris-generaal van het NCMV.

Mijnheer Vermeiren, de heer Platteau heeft in een plenaire vergadering een vlammende vraag gesteld over het gebrek aan regelgeving bij de Vlaamse overheid bij grote problemen. Hij stelde die vraag naar aanleiding van een koolstofmonoxidevergiftiging in een gocartingcircuit, waarbij een tiental personen op spectaculaire wijze werden afgevoerd. Omwille van het gebrek aan regelgeving stelde de heer Platteau de overheid verantwoordelijk voor die vergiftiging.

Ook voor verbrandingsovens die de volksgezondheid in gevaar brengen, kan men niet streng genoeg zijn. Dezelfde redenering kan worden doorgetrokken voor de bodemsanering, en ik verwijs naar het bedrijf Benckiser. Bij een andere gelegenheid heb ik al gezegd dat de milieu-inspectie en de dienst voor milieuvergunningen verschillende pogingen hebben ondernomen om dat bedrijf ertoe aan te zetten een aantal elementaire voorwaarden beter na te leven. Deze werden echter hooghartig afgewezen. Ik kan trouwens voor elk voorbeeld tien andere voorbeelden geven die net het omgekeerde aantonen.

Aan de overkant van de taalgrens hoort men verschillende verhalen. Men zou met de aanvraag langs de voordeur binnengaan, en met alle nodige vergunningen langs de achterdeur buitengaan. In vierentwintig uur zou alles er kunnen worden geregeld. Een vergelijking van de werkgelegenheidscreatie in Vlaanderen en Wallonië wekt echter niet de indruk dat het laksisme van de Walen veel succes heeft. Volgens mij is dat ook niet de manier waarop men het probleem moet oplossen. Ook voor kleinere bedrijven met milieubelastende activiteiten is regelgeving nodig. Hun activiteiten houden immers ook risico's in voor de omgeving.

Ik ben het er wel mee eens dat er meer begeleiding nodig is voor kleine en middelgrote ondernemingen. Ze kunnen immers niet zelf instaan voor de toepassing van de milieuwetgeving, terwijl grotere bedrijven dat wel kunnen.

De grotere bedrijven zeggen trouwens dat de Vlaamse milieuwetgeving een voorbeeld van rechtszekerheid is, ook op het vlak van de termijnen voor de toekenning van vergunningen. Deze rechtszekerheid is vaak een heel belangrijk argument bij het nemen van beslissingen over grote investeringsdossiers. Ik kan daar trouwens voorbeelden van geven.

We hoeven dus niet te blozen over onze milieuwetgeving. Kleine en middelgrote ondernemingen hebben helaas wel problemen met de toepassing ervan. Die ondernemingen zijn aangewezen op begeleiding door externe deskundigen. Dat is ook de bedoeling van de milieucoördinatoren.

Het NCMV baseert zich op een VIZO-onderzoek. Men moet wel voorzichtig zijn met een analyse die is gebaseerd op een onderzoek dat zelf een aantal zwakke plekken vertoont. Deze studie zou een bedrijfseffectentoets zijn, die werd uitgevoerd bij KMO's uit drie sectoren. Het onderwerp ervan was de invoering van de milieucoördinaten. Het doel

Kelchtermans

bestond erin te onderzoeken of een bedrijfseffectentoets een nuttig beleidsinstrument kan zijn bij de invoering van wetgeving in het algemeen. Men zegt mij dat het geenszins de bedoeling was van de studie om het nut van de verplichte invoering van de milieucoördinaten in bedrijven en KMO's te onderzoeken. Conclusies over de invoering van de milieucoördinaten voor de KMO's in het algemeen, kunnen hier dus zeker niet uit worden getrokken.

Het is belangrijk dat deze studie werd uitgevoerd bij KMO's van slechts drie sectoren : de brandstoffsector – een delicate sector -, de drukkerijsector en de veevoedersector. Tijdens het verloop van de studie werden binnen de begeleidingsstuurgroep heel wat vragen gesteld over de representativiteit van de studie.

Naar aanleiding van het NCMV-congres heeft zelfs één van de drie onderzochte sectoren de representativiteit van deze betwistbare studie formeel in twijfel getrokken. Ik heb de brief van de beroepsvereniging voor mengvoederfabrikanten, de Beme-fa, bij de hand. De beroepsvereniging is niet mals in zijn verweer tegen de studie waar zijzelf het voorwerp van is.

Ik citeer : 'Enigszins verbijsterd namen we kennis van het verhaal in het NCMV-tijdschrift Zelfstandig Ondernemen van 10 oktober pagina 42, 'Milieucoördinator kost KMO's minstens 300.000 frank', betreffende de milieucoördinaten. Voor eerst wensen we de representativiteit van de enquête in de mengvoedersector fel in twijfel te trekken. Van bij de aanvang van de enquête hadden we eerst aan het VIZO en vervolgens aan Ernst & Young onze medewerking toegezegd. De voornaamste reden daarvoor was dat we als beroepsvereniging proactief op het decreet bedrijfsinterne milieuzorg hadden ingespeeld.' Wat verder schrijft men : 'Op ons aanbod tot medewerking werd niet verder ingegaan. Stonden we misschien met ons actieprogramma te positief gestemd tegenover de milieucoördinaten ?'

Men neemt in dit schrijven dus uitdrukkelijk afstand van de studie waarbij men zelf is betrokken. Ik kan u de brief ter beschikking stellen. Dan kan u zelf de mening van de betrokken beroepsvereniging over de studie doornemen en zien hoe ze zich afzet tegen de conclusies ervan. Men maakt in de studie al te gemakkelijk gebruik van gegevens voor een eigen interpretatie, zonder de context te accepteren.

Met betrekking tot de delokalisatieproblematiek werd door de Kamer voor Nijverheid en Handel ook een enquête uitgevoerd in de Zuid-West-Vlaamse regio. Uit deze enquête blijkt dat in de eerste plaats het tekort aan industriegrond in die regio als doorslaggevende reden wordt aangehaald om te verhuizen.

Een GOM-rapport van 1996 duidt onder meer ook aan dat de overreglementering in het algemeen belangrijke proporties heeft aangenomen. Dat geef ik ook toe. Dit is trouwens één van de redenen waarom we in de commissie voor Leefmilieu al melding hebben gemaakt van een rapport van de commissie Evaluatie Milieu-uitvoeringsreglementering. We willen tot een vereenvoudiging komen, en alleen weerhouden wat relevant is. Als deskundigen rond de tafel gaan zitten, is het gevolg echter steeds weer meer regelgeving en een nog selectievere toepassing van de regels. Dat was juist niet de bedoeling van de oprichting van deze commissie.

Mijnheer de voorzitter, de heer Vermeiren vraagt terecht aandacht voor de begeleiding van de KMO-sector in de opvolging van de milieureglementering. De beroepsorganisaties spelen daarbij een belangrijke rol, naast de lokale besturen en de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen. Ze spelen ook een rol in het aanbrenge van de éénloket-functie voor een aantal elementaire informatie. De wetgever heeft bepaald dat het voor KMO's niet nodig is om per bedrijf een milieucoördinator aan te stellen. Dat kan voor een groep van bedrijven, wat de kosten aanzienlijk verlaagt.

In uw interpellatie heb ik niets gehoord over de preventief kostenbesparende rol van deze milieucoördinator, ook voor de KMO's met een vergunning klasse 1. Ook de manier waarop milieubalansen worden opgesteld in een bedrijf en waarop met grondstoffen wordt omgesprongen, is van belang. Omdat bodemvervuiling wordt voorkomen, worden dure saneringskosten achteraf uitgespaard. Dit alles toont aan dat het optreden van de milieucoördinatoren voor de bedrijven kostenbesparende effecten heeft. We moeten dit gegeven ook integreren in de informatie voor de bedrijven. Men moet de zaak niet louter opvatten als een pakket verplichtingen, maar als een reeks mogelijkheden om nutteloze kosten, die op termijn zelfs het voortbestaan van het bedrijf zelf in gevaar kunnen brengen, te elimineren. Er zijn overigens een aantal vrijstellingen gegeven in de landbouwsector.

Ik wil ook even verwijzen naar het voorbeeld van de petroleumfederatie. In die sector bereidt men het convenant voor. De kans dat in Vlaanderen een

Kelchtermans

solidariteitsfonds voor de sector totstandkomt, is reëel. Deze sector wordt nu geconfronteerd met de sanering van de benzinstations. In het verleden is men soms nogal lichtvaardig omgesprongen met de opslag van brandstoffen, oliën en dergelijke. Vandaag kost de sanering van een gewoon benzinstation gemiddeld 2,5 tot 3 miljoen frank. Dit geeft u een idee van de kosten die men in andere sectoren kan uitsparen als er milieucoördinatoren optreden.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Ik vrees echter dat we in een sukkelstraatje belanden. Het volstaat voor sommigen dat men in dit parlement de aandacht vestigt op het feit dat bepaalde KMO's en middenstanders problemen hebben ingevolge bepaalde reglementeringen en decreten, om deze opmerkingen af te doen als een hopeloos achterhoedegevecht. Het gaat evenwel niet om een strijd tussen de middenstand en de werknemers, integendeel. Deze interpellatie heeft een andere bedoeling. Ik wil de tewerkstelling in de KMO's in de hand werken, en deze bedrijven niet laten opdraaien voor overbodige kosten.

Zowel minister Kelchtermans als de heer Desmet hebben gezegd dat NCMV-voorzitter Peeters de congressen van zijn organisatie naar zijn hand zet met oneliners, zoals de minister van Economie dat overigens ook deed op het congres van het ABS, toen hij er verklaarde dat hij het MAP had tegengehouden. De minister was terzake weliswaar iets gematigder dan de heer Desmet; wellicht heeft dat te maken met zijn ervaring.

Ikzelf hecht veel belang aan wat de heer Peeters heeft gezegd. Het gaat hier om een ernstig man, en wat hij op dat congres heeft gezegd, kan niet worden afgedaan als slogantaal. Eigenlijk zegt u in verband met zijn vrije tribune in de FET dat hij zijn congresbesluiten misbruikt. Ik geloof integendeel in het feit dat wat hij op het congres heeft gezegd en wat werd beaamd door het applaus dat hij daarvoor kreeg, een reden heeft. Ik kan de minister begrijpen wanneer hij zegt dat het soms gemakkelijker is om sloganeske taal te gebruiken. Maar dat is eigenlijk niet het probleem. Wanneer men bijvoorbeeld op een congres teveel applaus krijgt, moet men dat kunnen relativiseren. De dag echter dat men geen applaus krijgt, moet men zich vragen stellen. En dat is bij u het geval. U krijgt geen applaus, noch van de congressen, noch van de

leden van het NCMV. U krijgt geen applaus, tenzij toevallig van veevoederbedrijven. Bovendien houden deze bedrijven dit binnenskamers. Ik had het veel meer geapprecieerd als de federatie van veevoederbedrijven onmiddellijk zou hebben gereageerd nadat de congresteksten van het NCMV naar voren werden gebracht. Waarom hebben ze niet onmiddellijk gezegd dat ze het niet eens zijn met de heer Kris Peeters en dat ze betwisten wat het VIZO zegt. Dit zou ik veel meer hebben gewaardeerd dan een stille brief die als steun voor de minister moet dienen. Ik apprecieer mensen die hun mening openlijk geven.

Tijdens deze discussie en ook voordien is me reeds opgevallen dat de fractievoorzitter van de CVP na de verklaring van minister-president Van den Brande al zijn duivels heeft ontbonden in de richting van minister Baldewijns. Het begint me trouwens op de zenuwen te werken dat ik bij elke gelegenheid, vanuit bepaalde fracties, aanvallen te horen krijg op minister Baldewijns. Ik steun hem, want er gebeuren zaken die echt niet door de beugel kunnen. Wanneer ik in de commissie voor Leefmilieu de bevoegde minister interpelleer omdat er zich een probleem van reglementitis voordoet, dan is het niet de bedoeling dat ik van de CVP-fractie te horen krijg dat de grootste wrevel van het NCMV naar minister Baldewijns uitgaat en niet naar minister Kelchtermans. Ik citeer : 'de grote wrevel is niet de milieureglementering maar de wetgeving op de ruimtelijke ordening'. De Kamer van Koophandel in West-Vlaanderen zou zich niet zozeer ergeren aan de milieuwetgeving maar vooral aan de ruimtelijke ordening. Ik zeg u dat ze zich ergeren aan beide.

Minister Theo Kelchtermans : Een bedrijf dat een klasse I-vergunning heeft die moet worden vernieuwd, mag zijn aanvraag tot vernieuwing indienen vanaf de achttiende maand. Er is dus een garantie in termijnen dat er binnen de 11 maanden een uitspraak wordt gedaan over die vergunning. Normaal gezien is er voor bedrijven die volgens de juiste aanbevelingen worden uitgebaat, geen enkel probleem. Een bedrijf dat een belangrijke investering plant, doet dit niet van vandaag op morgen. Men begint met een vergunningsaanvraag. Wat de milieuaanvraag betreft, is er een gewaarborgde afhandeling op 5 maanden. Het kan zelfs nog sneller gaan bij klasse II. De gemeente kan trouwens zelf initiatief nemen. Wanneer er geen beroepsmogelijkheden zijn, is dit na een maand achter de rug. Wanneer er bij een klasse I wel een beroep is en er dus een zekere betwisting bestaat, dan duurt dit maximum 11 maanden. Bijna nergens in Europa

Kelchtermans

krijgt men voor grote bedrijven rechtszekerheid en een uitspraak over zeer ingewikkelde milieuvergunningaanvragen. De Vlaamse milieuwetgeving maakt dit mogelijk.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de minister, ik begrijp dat u de reden van mijn interpellatie afzwakt. Voor grote bedrijven en milieu-aanvragen waarnaar u verwijst, moet er een bepaalde termijn verlopen en moet men een degelijk onderzoek verrichten. Men moet een basis hebben. De reden van deze interpellatie is dat men duizenden kleine bedrijven treft.

Ik ben akkoord met de vraag van de heer Desmet. Hij minimaliseert alles wat men zegt. Hij wenst te weten over hoeveel mensen het gaat. Ik wil daar ook een antwoord op, mijnheer de minister. Ik vermoed dat u dit vandaag niet kunt zeggen, maar ik vraag uitdrukkelijk dat u ons meldt over hoeveel bedrijven het gaat. De rode draad in de opmerkingen is niet dat we tegen een milieuwetgeving pleiten of dat mijn collega's op andere plaatsen interpellieren over een probleem dat zich heeft voorgedaan met een gocartcircuit. Ik herhaal eens te meer dat we de milieuwetgeving en de decreten als dusdanig steunen. We leveren daar bestendig het bewijs van.

We willen enkel zeggen dat wanneer men een wegcode opstelt waarin staat dat men niet door het rode licht mag rijden, het niet noodzakelijk is om in elk huis een rijkswachter te posteren. Dat is hetgeen wij en het NCMV betwisten. Het NCMV valt die decreten niet aan. Het stelt in eerste instantie dat het decreet gesimplificeerd en verstaanbaar moet worden gemaakt. Er moet in één loket worden voorzien. Men legt de bedrijven de verplichting op om een milieucoördinator binnen te halen die per bedrijf 300.000 frank kost. Ik veronderstel dat dit bedrag ergens op is gebaseerd. Ik zal dit trachten uit te leggen met een verwijzing naar een andere wetgeving.

We hebben het gisteren in een andere commissie over het personeelsstatuut gehad. De gemeenten doen daarbij een beroep op externe deskundigen. Dat blijkt nu ook met deze wetgeving het geval te zijn. U verschaft deze experts veel werk, maar dat kost dan ook weer heel veel geld.

Wanneer men decreten maakt of reglementeringen invoert, moet men heel voorzichtig zijn. Het moet leefbaar blijven. Men plaatst toch ook geen rijks-

wachter aan elk huis om te beletten dat de wegcode wordt overtreden.

Ik dank u voor uw aandacht en voor het gevolg dat u aan deze interpellatie zult geven.

De voorzitter : De heer Desmet heeft het woord.

De heer Peter Desmet : Er is het probleem van de 'reglementitis.' Ik heb dat niet ontkend, en weet ook dat daaraan gewerkt moet worden.

Ten tweede zegt u dat de minister ervoor moet opletten op een bepaald moment geen applaus meer te oogsten. Dat is misschien wel zo, maar ik wens deze discussie inhoudelijk te voeren. Ik wil wel in discussie treden met het NCMV of weet ik veel wie, maar beschik nu niet over concrete argumenten om dit te weerleggen of te beamen. Ik kan mijn mening dus nog niet aanpassen als ik het verkeerd voor zou hebben. Voorlopig blijft het hier bij slogans.

De heer Francis Vermeiren : Het kan mij enkel verheugen dat onze fractie als go between zal hebben gediend om uw dialoog met het NCMV op te starten.

De heer Peter Desmet : Ten derde betreur ik in uw antwoord het sloganeske, alhoewel er al een verbetering was opgetreden. U tracht er weer een politiek geschermd van te maken, onder meer door er minister Baldewijns bij te betrekken.

Ik heb inhoudelijk geantwoord door duidelijk te maken wat er op het terrein leeft. Welke minister voor wat verantwoordelijk is, is een probleem voor de regering. Het mag zeker niet als een aanval worden gezien.

De heer Francis Vermeiren : U onderschrijft dus dat er een probleem is ?

De heer Peter Desmet : Hoe bedoelt u ?

De heer Francis Vermeiren : U hebt woordelijk gezegd dat de grootste wrevel de ruimtelijke ordening betreft. U verwijt mij er een politiek spelletje van te maken, en dan zegt u dat het niet uw probleem is, maar dat van de regering. Dus zegt u toch dat er een probleem in de regering is ?

De heer Peter Desmet : U levert nu opnieuw het bewijs hier geen inhoudelijke, maar een sloganeske en politieke discussie te willen voeren. U zegt dat ik geen ervaring heb. Er is inderdaad een verschil tussen de jongere en de oudere generatie. De oude-

Desmet

re generatie is met andere trucjes opgegroeid, terwijl de jongere generatie het debat inhoudelijk wenst te voeren. Laat ons de problemen inhoudelijk aanpakken.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Vermeiren werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 12.25 uur.*
